И З В Е Ш Т А Ј

са студијског путовања „**Ресавска школа у бисеру средњовековне архитектуре“** које је реализовано у недељу, 9. јуна 2019. године у манастиру Манасија, надомак града Деспотовца

На пут ка манастиру Манасија, у недељу, 9. јуна 2019. године, упутило се 10 наставника ОШ „Бранко Радичевић“ Вранеши:

1. Нена Пековић
2. Маја Гочанин
3. Љиљана Трифуновић
4. Светлана Марковић
5. Милан Марковић
6. Мирјана Дугалић
7. Милисав Краговић
8. Марина Миодраговић
9. Срећко Ваљар и
10. Милена Миладинов,

а друштво нам је правила и гошћа из основне школе „Младост“ Врњци, Марија Стојановић, професор математике.

Договор је био да се из Вранеша креће у 7h и да се успутно купе путници до Врњачке Бање. Уследио је наставак пута ка Крушевцу и даље, ка Деспотовцу – граду деспота Стефана Лазаревића. Око 10h стижемо у порту прелепог манастира окруженог зидинама.

Овај манастир представља један од најзначајнијих споменика српске средњовековне културе и најзначајнија је грађевина која припада такозваној „Моравској школи“. Припада Епархији браничевској Српске православне цркве. Задужбина је деспота Стефана Лазаревића и почео

је да се зида 1407. године, а градња је окончана 1418. године. Манастирска црква је посвећена Светој Тројици. Цео комплекс је опасан великим зидовима који су служили за одбрану. То је била утврђена целина која се састојала од укупно 11 кула, од којих се истицала донжон кула, познатија као Деспотова кула. Иако је сачувана тек трећина фресака у манастиру, живопис Манасије спада у ред највећих домета средњовековног сликарства.

Манастирски комплекс представља непокретно културно добро као споменик културе од изузетног значаја.

Настављамо пут према „Парку макета“, јединственој туристичкој понуди Србије. Настао је 2008. године и неколико година је трајала израда макета. Резултат је тренутна поставка 30-так верних реплика српских средњовековних манастира, урађених у размери 1:17. Поред сваке реплике стоји табла са називом манастира, оснивачем и годином изградње, као и са најважнијим детаљима из живописа, историјата или градње истих.

Пре него што кренете у обилазак парка, љубазни домаћин ће вас позвати у фино опремљени вајат, одакле у миру можете чути причу о идеји за настанак овакве атракције, као и пикантеријама из живота манастира који красе овај парк.

Пут нас даље води ка још једном заштићеном споменику природе – Ресавској пећини. Спада међу највеће и најлепше пећине у Србији. Дуга је 2 800 m.

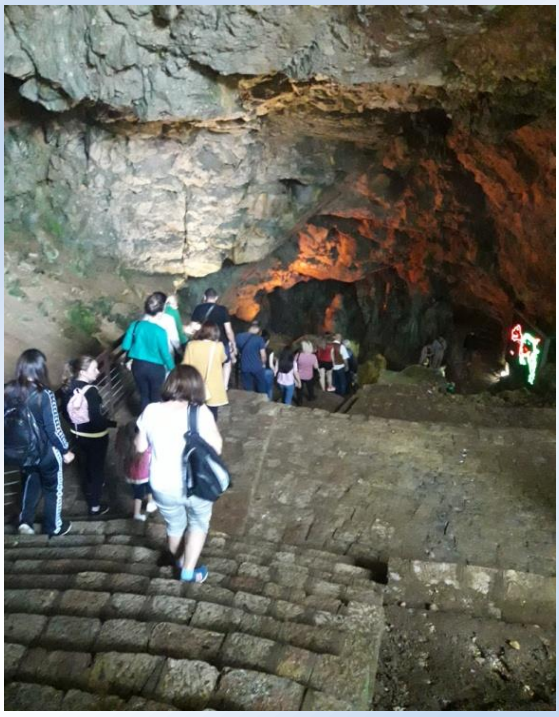

Ресавска пећина је вишеспратни спелеолошки објекат укупне дужине испитаних канала од око 400m и најнижег дела пећине (Бобанова дворана) око 30 m. Сви делови пећине богати су кристалном калцитном орнаментиком, а заступљене су скоро све врсте пећинских украса китњастих форми од масивних стубова сталактита и сталагмита до малих кадица са перлама на пећинском дну.

Туристичка стаза износи 402 m, има бетонску подлогу и степениште. Извршена је расвета, а на улаз је постављена одговарајућа капија. На платоу испред уласка у пећину, има прелеп видиковац. Искористили смо га за још једну лепу, заједничку фотографију.

Остало је да се, препуни финих утисака, запутимо ка крајњој дестинацији на данашњем излету – водопаду „Велики бук“, у Лисинама.

Ово је водопад на падинама Бељанице. Налази се на речици Врелу, десној притоки реке Ресаве. Смештен је на око 380m надморске висине. Према типу настанка спада у акумулационе водопаде, настале акумулацијом бигра. У подножју формира језерце мале дубине, окружено бигреним блоковима. Заједно са извором речице Врело под заштитом је државе, као споменик природе и као објекат геонаслеђа Србије.

Водопад Лисине дуго је сматран највишим водопадом у земљи, са висином од 25m, док током 1990-тих нису откривени водопади на Старој планини.

Време до поласка кући испунили смо дивном шетњом, смехом и разговором. Није изостало ни уживање у специјалитетима овог краја: бељанички сир и кајмак, погача испод сача (топла сервирана) и пастрмка из чисте речице – само су неки од укуса који ће се дуго памтити.

Време је брзо пролетело и у договорено време сви смо били код аутобуса, спремни за полазак назад. Уз једну паузу за предах, у Вранешима смо били око 20h30min.